

Arrest

nr. 321 958 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 29 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: eerste verzoeker), tweede verzoekende partij (hierna: tweede verzoeker) en derde verzoekende partij (hierna: verzoekster), een meerderjarige zoon en zijn ouders, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op respectievelijk 14 december 2017, 4 april 2016 en 14 december 2027, en verzoeken allen op 23 november 2020 om internationale bescherming. Op 27 september 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 30 september 2024 aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 29/04/2002 in Masis, Ararat. Uw vader, H. V. (O.V. X.XXX.XXX), kwam begin 2016 naar België met de bedoeling om gezinshereniging aan te vragen met zijn zus L. die hier al meer dan twintig jaar woonde. In december 2017 kwam uw moeder, H. G. (O.V. X.XXX.XXX), samen met u en uw twee jongere broers eveneens naar België. U was toen vijftien jaar oud. De opeenvolgende aanvragen tot gezinshereniging van uw vader werden telkens afgewezen. In september 2020 brak in Nagorno-Karabach de tweede oorlog tussen Armenië en Azerbeidzjan uit. U was bang dat u in geval van terugkeer als dienstplichtige naar het front gestuurd zou worden. Om die reden diende u hier op 23 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders dienden op dezelfde dag eveneens een verzoek om internationale bescherming in. U vreest nu dat er opnieuw een gewapend conflict zal uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan. In dat geval zal u als dienstplichtige aan de gewapende strijd moeten deelnemen. U wil echter geen mensen doden en u wil zelf ook niet sterven. Daarnaast vreest u strafrechtelijke vervolging wegens dienstplichtontduiking.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, uw diploma secundair onderwijs en getuigschriften van verschillende door u gevolgde opleidingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u in geval van terugkeer naar Armenië uw militaire dienstplicht zal moeten vervullen. U vreest echter dat er opnieuw een gewapend conflict zal uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan. In dat geval zal u als dienstplichtige aan de gewapende strijd moeten deelnemen. U wil geen mensen doden en u wil zelf ook niet sterven in de strijd. Voorts vreest u ook strafrechtelijke vervolging wegens dienstplichtontduiking. Tenslotte haalt u nog aan dat u al ongeveer zeven jaar in België bent, dat u de taal spreekt, vrienden hier hebt, naar school bent gegaan en werkt. U zal in Armenië van nul opnieuw moeten beginnen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 3, 4, 5).

Er dient vooreerst te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw weigering om uw dienstplicht te vervullen niet is ingegeven door een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling omwille van één van de redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie (ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging, behoren tot een bepaalde sociale groep), maar dat u zich onder meer beroept op het feit dat u gewetensbezwaren zou hebben. U verklaarde namelijk dat u volgens uw geloofsovertuiging geen mensen mag doden. U gaf aan dat u een protestantse christen bent (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 2, 3). Toen u er op gewezen werd dat er ook christenen zijn die wel deelnemen aan de gewapende strijd om hun land te verdedigen, verklaarde u dat het geloof voor iedereen iets anders betekent maar dat u dit niet wil doen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4). Uit deze verklaringen blijkt dat uw weigering is ingegeven door eigen religieuze inzichten. Het is zeker mogelijk dat gewetensbezwaren ten opzichte van het gebruik van geweld, het doden van anderen of een inzet in een gewapend conflict ingegeven zijn vanuit een persoonlijke morele overtuiging, eventueel gebaseerd op eigen spirituele of religieuze inzichten. In dit geval kan evenwel verwacht worden dat een persoon die dergelijke diepgewortelde, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft ook kan toelichten hoe hij tot zijn overtuigingen is

gekomen. U beperkte zich echter tot enkele vage en algemene uitspraken. U stelde dat in de bijbel geschreven staat dat het doden van mensen een zonde is, dat u een ware gelovige bent en dat dit voor u een belangrijke waarde is. Toen u vervolgens gevraagd werd om te verduidelijken waarom dit volgens uw persoonlijke inzichten voor u dan een belangrijke waarde is, gaf u slechts aan dat het zo in de bijbel staat en dat het dus belangrijk is. U verklaarde nog dat de mensen de bijbel niet zouden lezen als het niet belangrijk was (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4). Dergelijke uitspraken geven echter geen blijk van een persoonlijke, diep ontwikkelde en na ernstige reflectie tot stand gekomen visie waarom het volgens u niet toegestaan is om mensen in de strijd te doden en ondermijnen bijgevolg de waarachtigheid van uw aangehaalde gewetensbezwaren. Voorts blijkt uit andere verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u in principe niet gekant bent tegen het regulier militair apparaat op zich en het gebruik van geweld in een gewapend conflict. U verklaarde dat u wel uw dienstplicht zou willen doen als er geen conflict was met Azerbeidzjan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 3). Toen u gevraagd werd naar uw mening over het leger in het algemeen, gaf u aan dat het leger een plaats is waar een jongen harder wordt, waar vaderlandsliefde bijgebracht wordt, waar je veel kameraden kan hebben en sportief kan blijven (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4). Aangezien legerdienst toch inhoudt dat u een militaire training volgt opdat u als reservist in oorlogstijd zou kunnen worden ingezet wijst deze houding niet op fundamentele gewetensbezwaren ten aanzien van geweld in een militaire context. Voorts stelde u ook dat landen het recht hebben om zich gewapenderhand te verdedigen in het geval ze aangevallen worden en dat het goed is dat er personen zijn die vrijwillig voor hun land gaan vechten. U vond het ook normaal dat Armenië zijn territorium verdedigde tegen Azerbeidzjan in 2020. U was alleen van mening dat de Armeense regering beter eerder besloten had om te stoppen met vechten toen duidelijk werd dat ze de oorlog niet konden winnen. Op die manier had de dood van vele Armeense soldaten immers voorkomen kunnen worden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4). Voorts verklaarde u dat u het gebruik van geweld in het algemeen niet goedkeurt. Indien u door een persoon aangevallen zou worden, zou u altijd eerst proberen te praten met die persoon. U stelde daarnaast echter ook dat u zichzelf wel zou verdedigen als u door iemand geslagen zou worden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 5). Dergelijke verklaringen getuigen evenmin van een diepgewortelde afkeer van het gebruik van geweld en van oorlog.

Er kan bijgevolg niet besloten worden dat de door u voorgehouden gewetensbezwaren oprecht en dermate diepgeworteld zijn dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om uw dienstplicht te vervullen. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft uw vrees om zelf te sterven in de oorlog, dient te worden opgemerkt dat “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd is” (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatiehet-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-de-overgave-van-nagorno>), er momenteel geen sprake is van een grootschalige conflictsituatie waarbij de Armeense strijdkrachten betrokken zouden zijn. Het gewapend geweld tussen Armenië en Azerbeidzjan is momenteel sporadisch, van geringe intensiteit en strikt beperkt tot de grensgebieden. Uw vrees dat er een nieuw gewapend conflict zal uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan is louter hypothetisch. Bijgevolg wijst niets er ook op dat u door het vervullen van de militaire dienst werkelijk gedwongen zou kunnen worden wapens te gebruiken tegen andere personen of dat u in gevechtssituaties terecht zou komen.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees dat u in geval van terugkeer strafrechtelijk vervolgd zal worden wegens dienstplichtontduiking (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 3, 5), dient te worden vastgesteld dat deze vrees slechts gebaseerd is op loutere vermoedens of veronderstellingen van uwentwege die u niet kon staven met enige objectieve gegevens of informatie. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd (COI Focus Armenië. Legerdienst en militaire strafzaken, 27/06/2024, p. 37), blijkt bovendien dat personen die zich op zestienjarige leeftijd niet hebben geregistreerd bij het lokale militaire commissariaat omdat zij Armenië voor de leeftijd van zestien jaar hebben verlaten (en zich nooit hebben

aangemeld bij de diplomatieke post), wat voor u dus geldt (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 3), in de praktijk niet beschouwd worden als dienstplichtontduikers en hiervoor niet strafrechtelijk vervolgd worden. Bij terugkeer naar Armenië voor de leeftijd van 27 jaar dienen zij alsnog hun legerdienst uit te voeren, op voorwaarde dat er geen redenen zijn om uitstel of een vrijstelling te krijgen.

Wat betreft uw verklaringen dat u al ongeveer zeven jaar in België bent, dat u de taal spreekt, vrienden hier hebt, naar school bent gegaan, werkt en dat u in Armenië van nul opnieuw zal moeten beginnen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 5), dient er op gewezen te worden dat ofschoon zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijke aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, deze moeilijkheden geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan uit uw verklaringen in verband hiermee enige intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit afgeleid worden. Zodoende volstaan deze motieven niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concluderen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten tenslotte zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Armeens paspoort en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet direct in twijfel getrokken worden. Uw diploma secundair onderwijs en de getuigschriften van verschillende door u gevolgde opleidingen hebben betrekking op uw leven in België, maar houden geen verband met een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten. **Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt.** Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Masis komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen. Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.**

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar

zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 26/04/1975 in Gyumri, gelegen in de provincie Shirak. U bent gehuwd met H. G. (O.V. 7.866.417). U en uw echtgenote woonden in Masis, gelegen in de provincie Ararat. Jullie hebben drie kinderen samen. Begin 2016 kwam u naar België met de bedoeling om gezinshereniging aan te vragen met uw zus L. die hier al meer dan twintig jaar woonde. In december 2017 kwam uw echtgenote samen met jullie kinderen eveneens naar België. Uw opeenvolgende aanvragen tot gezinshereniging werden echter telkens afgewezen. In september 2020 brak in Nagorno-Karabach de tweede oorlog tussen Armenië en Azerbeidzjan uit. U had in de jaren '90 zelf deelgenomen aan de eerste oorlog in Nagorno-Karabach. U was in deze strijd gewond geraakt in het aangezicht. Uw broer had ook in deze oorlog gestreden en raakte eveneens gewond. Uw vader had hierdoor zoveel stress dat hij een hartaanval kreeg. U wilde niet dat uw oudste zoon, H. N. (O.V. X.XXX.XXX), in geval van terugkeer als dienstplichtige naar de oorlog in Nagorno-Karabach gestuurd zou worden. U was bang dat hij er gewond zou raken of zou sneuvelen. Om die reden diende u hier samen met uw echtgenote en jullie oudste zoon N. op 23 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. U vreest nu dat er binnenkort opnieuw een gewapend conflict zal uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan, dat u zal opgeroepen worden als reservist en dat uw zonen als dienstplichtigen naar deze oorlog gestuurd zullen worden. U wil niet dat uw zonen sterven in de strijd. Daarnaast vreest u ook dat u in geval van terugkeer strafrechtelijk vervolgd zal worden, omdat u uw zonen zolang uit Armenië hebt weggehouden zodat ze hun legerdienst nog niet gedaan hebben.

Ter staving van jullie verzoek legden u en uw echtgenote de volgende documenten voor: de Armeense paspoorten en geboorteakten van u, uw echtgenote en jullie zonen H. en S., jullie huwelijksakte, uw militair boekje, een getuigschrift lager onderwijs van uw zoon S., een diploma secundair onderwijs van uw zoon H. en attesten van inburgering van u en uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u in geval van terugkeer naar Armenië strafrechtelijk vervolgd zal worden omdat u uw zonen zolang hier hebt gehouden zodat ze in Armenië hun dienstplicht nog niet konden vervullen. Daarnaast vreest u ook dat er binnenkort opnieuw een gewapend conflict zal uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan, dat u als reservist zal opgeroepen worden om aan de strijd deel te nemen en dat ook uw zonen als dienstplichtigen in de strijd ingezet zullen worden. Tenslotte haalde u nog aan dat uw zonen hier naar school gegaan zijn, dat uw jongste zoon de Armeense taal niet voldoende beheerst en dat uw zonen het moeilijk zullen hebben om in Armenië te studeren en te werken (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4, 5).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wat betreft uw vrees dat u als reservist zal opgeroepen worden, dient er op gewezen te worden dat er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno>), momenteel geen sprake is van een grootschalige conflictsituatie waarbij de Armeense strijdkrachten betrokken zouden zijn. Het gewapende geweld tussen Armenië en Azerbeidzjan is momenteel sporadisch, van geringe intensiteit en strikt beperkt tot de grensgebieden. Er bestaat bijgevolg momenteel in Armenië geen uitzonderlijke situatie die een massale mobilisatie van reservisten zou rechtvaardigen. Uit de objectieve informatie bij uw administratieve dossier ("Thematisch Ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië" 31.01.2023) blijkt bovendien dat een mobilisatie alleen kan plaatsvinden als Armenië in staat van oorlog verkeert. Op 24 maart 2021 heeft het Armeense parlement echter de staat van oorlog opgeheven en sindsdien heeft er geen mobilisatie meer plaatsgevonden. Er dient voorts ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. Uw vrees dat er binnenkort een nieuw gewapend conflict zou uitbreken tussen de twee landen is dan ook louter hypothetisch. Bijgevolg kan de vrees die u uit om opgeroepen te worden als reservist in het Armeense leger niet als gegrond worden beschouwd door het Commissariaat-generaal. Wat betreft uw vrees voor uw zonen kan worden opgemerkt dat niets erop wijst dat ze door het vervullen van de militaire dienst in gevechtssituaties terecht zouden komen.

Voorts kan met betrekking tot uw vrees dat u strafrechtelijk vervolgd zal worden omdat u uw zonen hun dienstplicht nog niet hebt laten vervullen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4), worden opgemerkt dat deze verklaringen slechts gebaseerd zijn op loutere vermoedens of veronderstellingen van uwentwege die u niet kon staven met enig objectieve gegevens of informatie. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd (COI Focus Armenië. Legerdienst en militaire strafzaken, 27/06/2024, p. 37), blijkt ook dat personen die zich op zestienjarige leeftijd niet hebben geregistreerd bij het lokale militaire commissariaat omdat zij Armenië voor de leeftijd van zestien jaar hebben verlaten (en zich nooit hebben aangemeld bij de diplomatieke post), wat dus geldt voor uw zonen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 3, 5), in de praktijk niet beschouwd worden als dienstplichtontduikers en hiervoor niet strafrechtelijk vervolgd worden. Bij terugkeer naar Armenië voor de leeftijd van 27 jaar dienen zij alsnog hun legerdienst uit te voeren, op voorwaarde dat er geen redenen zijn om uitstel of een vrijstelling te krijgen.

Tenslotte dient er met betrekking tot uw verklaringen dat uw zonen hier naar school gegaan zijn, dat uw jongste zoon de Armeense taal niet voldoende beheerst en dat uw zonen het moeilijk zullen hebben om in Armenië te studeren en te werken (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 5), op gewezen te worden dat ofschoon zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar hun herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijke aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, deze moeilijkheden geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan uit uw verklaringen in verband hiermee enige intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of de fysieke integriteit van uw zonen afgeleid worden. Zodoende volstaan deze motieven niet om in hoofde van uw zonen een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concluderen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De Armeense paspoorten en geboorteakten van u, uw echtgenote en jullie zonen H. en S., jullie huwelijksakte en uw militair boekje bevatten louter persoonsgegevens van u en uw gezinsleden en gegevens aangaande uw legerdienst die hier niet direct in twijfel getrokken worden. Het getuigschrift lager onderwijs van uw zoon S., het diploma secundair onderwijs van uw zoon H. en de attesten van inburgering van u en uw echtgenote hebben betrekking op jullie leven in België, maar houden geen verband met een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten. **Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt.** Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Masis komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen. Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.**

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)"

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 15/01/1976 in Masis, gelegen in de provincie Ararat. U bent gehuwd met H. V. (O.V. X.XXX.XXX). Jullie hebben drie kinderen samen. Begin 2016 kwam uw echtgenoot naar België met de bedoeling om gezinshereniging aan te vragen met zijn zus L. die hier al meer dan twintig jaar woonde. In december 2017 kwam u samen met jullie kinderen eveneens naar België. De opeenvolgende aanvragen tot gezinshereniging van uw echtgenoot werden echter telkens afgewezen. In september 2020 brak in Nagorno-Karabach de tweede oorlog tussen Armenië en Azerbeidzjan uit. Uw echtgenoot had in de jaren '90 zelf deelgenomen aan de eerste oorlog in Nagorno-Karabach. Jullie wilden niet dat jullie oudste zoon, H. N. (O.V. X.XXX.XXX), in geval van terugkeer als dienstplichtige naar de oorlog in Nagorno-Karabach gestuurd zou worden. U en uw echtgenoot waren bang dat hij er gewond zou raken of zou sneuvelen. Om die reden dienden jullie hier samen met jullie oudste zoon N. op 23 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. U vreest nu dat er binnenkort opnieuw een gewapend conflict zal uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan en dat jullie zonen als dienstplichtigen naar deze oorlog gestuurd zullen worden. U wil niet dat jullie zonen sterven in de strijd. Daarnaast vreest u ook dat uw echtgenoot in geval van terugkeer strafrechtelijk vervolgd zal worden, omdat hij jullie zonen zolang uit Armenië heeft weggehouden zodat ze hun legerdienst nog niet gedaan hebben.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, H. V. (O.V. X.XXX.XXX). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van "de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht", van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting inzake de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen, betogen verzoekers dat zij op onomstootbare wijze ernstige elementen naar voren brachten die door de verwerende partij werden verworpen zonder een afdoende onderzoek te hebben gevoerd. Deze elementen bestaan volgens verzoekers uit het gegeven dat eerste verzoeker tijdens zijn minderjarigheid naar België werd gebracht door zijn ouders (als wettelijke vertegenwoordigers) en dat hij bij een terugkeer naar Armenië strafrechtelijk zal worden vervolgd voor dit gegeven – en vooral het feit dat hij hierdoor nagelaten heeft zijn legerdienst tijdig te vervullen – samen met zijn ouders. Verzoekers menen dat de verwerende partij zich op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden en onjuiste verklaringen pinte die niet van wezenlijk belang zijn en niet als beslissende factoren zouden mogen gehanteerd worden en dat er *in casu* geen sprake is van fundamentele tegenstrijdigheden waarvan de verwerende partij in de bestreden beslissing(en) melding maakt. Verder benadrukken verzoekers dat zij vrezen bij terugkeer naar Armenië opnieuw te maken te krijgen met mishandeling of gedood te zullen worden en dat het onmogelijk of bij voorbaat zinloos is om zich tot hun autoriteiten te wenden in dit verband. Zij vervolgen dat het buiten kijf staat dat eerste verzoeker strafrechtelijk vervolgd zal worden ten gevolge van de weigering om in zijn land van oorsprong zijn legerdienst te vervullen. Verzoekers verwijzen in dit verband naar artikel 362 van het Armeense Wetboek van Strafrecht, alsook naar algemene informatie. Voorts stellen verzoekers, onder verwijzing naar algemene informatie, dat er momenteel nog zware vijandelijkheden plaatsvinden tussen Armenië en Azerbeidzjan en dat deze vijandelijkheden verdergaan na de etnische zuivering en exodus van christelijke Armeniërs in Nagorno-Karabach.

Verzoekers menen dat zij de vervolgingen die zij in Armenië hebben ondergaan uitleggen en bewijzen door te wijzen op hetgeen zij bij bepaalde gelegenheden tijdens hun persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verklaarden. Vervolgens citeren zij passages uit algemene informatie. In dit verband besluiten verzoekers dat zij bij terugkeer naar Armenië gestraft zullen worden met een gevangenisstraf van zes tot twaalf jaar en dat eerste en tweede verzoeker tijdens hun militaire dienst zullen worden blootgesteld aan ernstige aanvallen, mishandelingen en een mislukt defensiebeleid en dat zij hoogstwaarschijnlijk in het grensgebied zullen worden gevestigd, waar hun leven ernstig zal worden bedreigd. Zij voegen hier ook aan toe dat Armenië na het conflict de 120.000 Armeniërs die in Nagorno-Karabach woonden ontving, dat christelijke Armeniërs etnische zuiveringen vrezen door de islamitische Azeri's, dat deze trend zich in heel Armenië zal voortzetten, dat de Azerbeidzjaanse president Ilham Aliyev elke dag dreigt met een gewapend conflict tegen Armenië en dat de spanningen tussen beide landen opnieuw hoog oplopen, ondanks het feit dat de omstreken enclave Nagorno-Karabach volledig is geannexeerd door Azerbeidzjan.

Verzoekers besluiten dat zij blijven volharden in hun problemen in hun land van herkomst en dat zij er alles aan gedaan hebben om zoveel mogelijk bewijs te verzamelen. Zij menen dat zij de essentie van hun relaas aannemelijk hebben gemaakt door een geloofwaardig verhaal te presenteren en dit zoveel mogelijk te staven met diverse documenten. Zij voegen hier ondergeschikt aan toe dat, gelet op de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen, de eigen verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming voldoende zijn voor zover zij coherent en geloofwaardig zijn en dat dan het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, hetgeen *in casu* niet gebeurde. Verzoekers menen dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen op geen enkele wijze verzoekers' versie van de feiten heeft vergeleken met de algemeen bekende informatie over de ernstige situatie in Armenië, waar het politieke en rechterlijke systeem als geheel tot op het merg corrupt is en gebruik maakt van tegenstrijdigheden om hun beschermingsverzoeken af te wijzen.

Verzoekers vervolgen dat deserteurs en gewetensbezwaarden vluchteling kunnen zijn wanneer de straf voor desertie buiten alle verhouding is met het misdrijf omwille van één van de gronden van het Verdrag van Genève. Voorts wijzen verzoekers op het gegeven dat eerste verzoeker door zijn moeder, zijnde verzoekster, naar België werd gebracht en in hun procedures tot het bekomen van internationale bescherming en andere verblijfsrechtelijke procedures als kind werd opgenomen. Volgens verzoekers vinden de huidige moeilijkheden waarmee zij geconfronteerd worden hun oorsprong in het gegeven dat eerste verzoeker – mits terugkeer naar Armenië – zijn legerdienst zal moeten vervullen, nadat hij uiteraard strafrechtelijk voor desertie is vervolgd in Armenië, zoals *supra* geschetst. In deze benadrukken verzoekers dat er constant Armeense soldaten in de conflictzone Nagorno-Karabach sterven, dat deserteurs streng gestraft worden en dat de vaststaande objectieve informatie hieromtrent *in casu* niet in twijfel wordt getrokken. Verzoekers besluiten dat eerste verzoeker bij terugkeer naar Armenië een vervolging of bestraffing wegens de weigering van zijn legerdienst te vervullen zal ondergaan, in het bijzonder zal hij ten eerste strafrechtelijk worden veroordeeld om reden dat hij zich op zijn achttiende levensjaar niet heeft aangeboden door toedoen van zijn moeder als zijnde een vermeende Armeense Staatsburger ten einde zijn legerdienst te vervullen, en zal hij ten tweede als deserteur naar het conflictgebied Nagorno-Karabach worden overgebracht alwaar hij een ernstige risico zal ondergaan om mensen te doden en/of zelf gedood te worden en zal hij ten derde niet uitsluitend met een geldboete geconfronteerd worden. Tot slot gaan verzoekers in op het gevangeniswezen in Armenië, dat gekenmerkt wordt door overbevolking, inadequate sanitaire en medische voorzieningen en corruptie.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, het "*Thematisch ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië*" van januari 2023 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken bij het voorliggende verzoekschrift (stuk 3).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekers geven geenszins aan op welk beginsel zij doelen waar zij zich, benevens op het zorgvuldigheidsbeginsel (en bij uitbreiding het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel), beroepen op *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Ook preciseren zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Armenië, te worden vervolgd. Eerste verzoeker verklaart in dit verband dat hij in geval van terugkeer naar Armenië zijn militaire dienstplicht zal moeten vervullen, dat hij vreest dat er opnieuw een gewapend conflict zal uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan en dat hij in dat geval als dienstplichtige aan de gewapende strijd zal moeten deelnemen, maar dat hij geen mensen wil doden en zelf ook niet wil sterven in de strijd. Daarnaast vreest hij strafrechtelijke vervolging wegens dienstplichtontduiking. Tot slot haalt hij aan dat hij al ongeveer zeven jaar in België is, hij de taal spreekt, vrienden heeft hier, naar school is gegaan en werkt en dat hij in Armenië van nul zal moeten beginnen. Tweede verzoeker en verzoekster verklaren dan weer dat zij in geval van terugkeer naar Armenië strafrechtelijk vervolgd zullen worden omdat zij hun zonen zolang hier hebben gehouden zodat zij in Armenië hun dienstplicht nog niet konden vervullen, dat zij vrezen dat er binnenkort opnieuw een gewapend conflict zal uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan, dat tweede verzoeker als reservist zal opgeroepen worden om aan de strijd deel te nemen en ook hun zonen als dienstplichtigen in de strijd ingezet zullen worden, alsook

dat hun zonen hier naar school gegaan zijn, dat hun jongste zoon de Armeense taal niet voldoende beheerst en dat hun zonen het moeilijk zullen hebben om in Armenië te studeren en te werken.

Blijkens de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, is eerste verzoeker er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid in hoofde van eerste verzoeker uit zijn verklaringen inzake zijn vrees als dienstplichtige te moeten gaan vechten en zijn vrees strafrechtelijk aansprakelijk te worden gesteld voor zijn dienstplichtontduiking. Daarnaast (ii) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid in hoofde van eerste verzoeker inzake zijn leven in België. Tot slot (iii) kunnen de door eerste verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

Blijkens de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van tweede verzoeker en verzoekster, zijn zij er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid in hoofde van tweede verzoeker uit zijn verklaringen inzake zijn vrees als reservist te worden opgeroepen. Voorts (ii) is hun vrees strafrechtelijk te worden vervolgd omdat zij hun zonen hun dienstplicht nog niet hebben laten vervullen niet gegronde. Daarnaast (iii) kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid in hoofde van tweede en derde verzoeker uit hun verklaringen inzake het leven van hun gezin (en vooral dat van hun zonen) in België. Tot slot (iii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. In eerste instantie gaat de Raad in op de vrees van verzoekers dat zij bij terugkeer strafrechtelijk vervolgd zullen worden wegens dienstplichtontduiking – in geval van eerste verzoeker omdat hij zelf zijn dienstplicht niet vervulde en in geval van tweede verzoeker en verzoekster omdat zij hun zonen zolang hier hebben gehouden waardoor zij in Armenië hun dienstplicht nog niet konden vervullen – en op hun vrees dat er opnieuw een gewapend conflict zou uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan en eerste en tweede verzoeker – respectievelijk in het kader van hun dienstplicht of als reservist – alsook de overige zonen van tweede verzoeker en verzoekster zullen moeten gaan vechten.

Te dezen stipt de Raad aan dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er

in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;

c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humanair gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria, bepaald bij artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanvaard worden als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld. *In casu* is dit geenszins het geval.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers' vrees strafrechtelijk vervolgd te worden omwille van dienstplichtontduiking in geval van eerste verzoeker en het niet laten vervullen van de dienstplicht van hun zonen in geval van tweede verzoeker en verzoekster slechts gebaseerd is op loutere vermoedens en veronderstellingen van hunnentwege die zij niet konden staven met enige objectieve gegevens of informatie. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt daarentegen dat personen die zich op zestienjarige leeftijd niet hebben geregistreerd bij het lokale militaire commissariaat omdat zij Armenië voor de leeftijd van zestien jaar hebben verlaten (en zich nooit hebben aangemeld bij de diplomatieke post), wat dus geldt voor eerste verzoeker en de overige zonen van tweede verzoeker en verzoekster (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 3 en notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker, p. 3, 5), in de praktijk niet beschouwd worden als dienstplichtontduikers en hiervoor niet strafrechtelijk vervolgd worden. Uit deze informatie blijkt tevens dat zij, bij terugkeer naar Armenië voor de leeftijd van zevenentwintig jaar, alsnog hun legerdienst dienen uit te voeren, op voorwaarde dat er geen redenen zijn om uitstel of een vrijstelling te krijgen (COI Focus, "Armenië. Legerdienst en militaire strafzaken" van 27 juni 2024, p. 37). Waar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar artikel 362 van het Armeense Strafwetboek, merkt de Raad op dat deze wetsbepaling op algemene wijze de strafmaat bepaalt voor desertie, hetgeen geenszins afbreuk kan doen aan voormelde informatie waaruit blijkt dat er in specifieke gevallen waarin de dienstplicht niet vervuld wordt geen sprake is van desertie of strafrechtelijke vervolging hiervoor. Daarnaast verwijzen verzoekers naar algemene informatie waaruit blijkt dat de Nationale Raad van Armenië unaniem en volledig toegestemd heeft met de wetgeving waarmee dienstplichtige burgers van de Armeense Republiek die zich buiten Armenië bevinden en die de verplichte legerdienst niet hebben doorlopen en zevenentwintig jaar bereikt hebben voor 1 maart 2019 van strafrechtelijke vervolging door middel van uitbetaling van geldboete vrijgesteld mogen worden. Deze informatie, die dateert van 2019, betreft de specifieke situatie voor Armeense staatsburgers die hun legerdienst niet deden, die zich buiten Armenië bevinden en die voor 1 maart 2019 zevenentwintig jaar werden. Deze informatie sluit geenszins uit dat andere dienstplichtige Armeniërs, die zich buiten Armenië bevinden (en geen zevenentwintig jaar werden voor 1 maart 2019), niet eveneens strafrechtelijke vervolging ontlopen, zoals blijkt uit de in de bestreden beslissingen aangehaalde informatie. Deze door verzoekers aangehaalde informatie doet aldus geen afbreuk aan de bestreden beslissingen en de voormelde COI Focus van 27 juni 2024 waarop deze gebaseerd zijn. Voor het overige komen verzoekers in het verzoekschrift niet verder dan het uiten van blote beweringen en het volharden in hun vrees, hetgeen geenszins afdoende is om anders te doen denken over voormelde overwegingen. In dit verband kan opgemerkt worden dat verzoekers' verwijzing naar algemene informatie inzake het gevangeniswezen in Armenië niet dienstig is.

Verder wordt in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, terdege het volgende overwogen:

"[...] maar dat u zich onder meer beroept op het feit dat u gewetensbezwaren zou hebben. U verklaarde namelijk dat u volgens uw geloofsovertuiging geen mensen mag doden. U gaf aan dat u een protestantse christen bent (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 2, 3). Toen u er op gewezen werd dat er ook christenen zijn die wel deelnemen aan de gewapende strijd om hun land te verdedigen, verklaarde u dat het geloof voor iedereen iets anders betekent maar dat u dit niet wil doen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4). Uit deze verklaringen blijkt dat uw weigering is ingegeven door eigen religieuze inzichten. Het is zeker mogelijk dat gewetensbezwaren ten opzichte van het gebruik van geweld, het doden van anderen of een inzet in een gewapend conflict ingegeven zijn vanuit een persoonlijke morele overtuiging, eventueel gebaseerd op eigen spirituele of religieuze inzichten. In dit geval kan evenwel verwacht worden dat een persoon die dergelijke diepgewortelde, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft ook kan toelichten hoe hij tot zijn overtuigingen is gekomen. U beperkte zich echter tot enkele vage en algemene uitspraken. U stelde dat in de bijbel geschreven staat dat het doden van mensen een zonde is, dat u een ware gelovige bent en dat dit voor u een belangrijke waarde is. Toen u vervolgens gevraagd werd om te verduidelijken waarom dit volgens uw persoonlijke inzichten voor u dan een belangrijke waarde is, gaf u slechts aan dat het zo in de bijbel staat en dat het dus belangrijk is. U verklaarde nog dat de mensen de bijbel niet zouden lezen als het niet belangrijk

was (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4). Dergelijke uitspraken geven echter geen blijk van een persoonlijke, diep ontwikkelde en na ernstige reflectie tot stand gekomen visie waarom het volgens u niet toegestaan is om mensen in de strijd te doden en ondermijnen bijgevolg de waarachtigheid van uw aangehaalde gewetensbezwaren. Voorts blijkt uit andere verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u in principe niet gekant bent tegen het regulier militair apparaat op zich en het gebruik van geweld in een gewapend conflict. U verklaarde dat u wel uw dienstplicht zou willen doen als er geen conflict was met Azerbeidzjan (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 3). Toen u gevraagd werd naar uw mening over het leger in het algemeen, gaf u aan dat het leger een plaats is waar een jongen harder wordt, waar vaderlandsliefde bijgebracht wordt, waar je veel kameraden kan hebben en sportief kan blijven (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4). Aangezien legerdienst toch inhoudt dat u een militaire training volgt opdat u als reservist in oorlogstijd zou kunnen worden ingezet wijst deze houding niet op fundamentele gewetensbezwaren ten aanzien van geweld in een militaire context. Voorts stelde u ook dat landen het recht hebben om zich gewapenderhand te verdedigen in het geval ze aangevallen worden en dat het goed is dat er personen zijn die vrijwillig voor hun land gaan vechten. U vond het ook normaal dat Armenië zijn territorium verdedigde tegen Azerbeidzjan in 2020. U was alleen van mening dat de Armeense regering beter eerder besloten had om te stoppen met vechten toen duidelijk werd dat ze de oorlog niet konden winnen. Op die manier had de dood van vele Armeense soldaten immers voorkomen kunnen worden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 4). Voorts verklaarde u dat u het gebruik van geweld in het algemeen niet goedkeurt. Indien u door een persoon aangevallen zou worden, zou u altijd eerst proberen te praten met die persoon. U stelde daarnaast echter ook dat u zichzelf wel zou verdedigen als u door iemand geslagen zou worden (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 5). Dergelijke verklaringen getuigen evenmin van een diepgewortelde afkeer van het gebruik van geweld en van oorlog.

Er kan bijgevolg niet besloten worden dat de door u voorgehouden gewetensbezwaren oprecht en dermate diepgeworteld zijn dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om uw dienstplicht te vervullen. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft uw vrees om zelf te sterven in de oorlog, dient te worden opgemerkt dat “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd is” (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatiehet-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-de-overgave-van-nagorno>), er momenteel geen sprake is van een grootschalige conflictsituatie waarbij de Armeense strijdkrachten betrokken zouden zijn. Het gewapend geweld tussen Armenië en Azerbeidzjan is momenteel sporadisch, van geringe intensiteit en strikt beperkt tot de grensgebieden. Uw vrees dat er een nieuw gewapend conflict zal uitbreken tussen Armenië en Azerbeidzjan is louter hypothetisch. Bijgevolg wijst niets er ook op dat u door het vervullen van de militaire dienst werkelijk gedwongen zou kunnen worden wapens te gebruiken tegen andere personen of dat u in gevechtssituaties terecht zou komen.”

In de bestreden beslissing(en), genomen ten aanzien van tweede verzoeker (en verzoekster), oordeelt de commissaris-generaal terecht het volgende:

“Vooreerst wat betreft uw vrees dat u als reservist zal opgeroepen worden, dient er op gewezen te worden dat er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatiehet-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno>), momenteel geen sprake is van een grootschalige conflictsituatie waarbij de Armeense strijdkrachten betrokken zouden zijn. Het gewapende geweld tussen Armenië en Azerbeidzjan is momenteel sporadisch, van geringe intensiteit en strikt beperkt tot de grensgebieden. Er bestaat bijgevolg momenteel in Armenië geen uitzonderlijke situatie die een massale mobilisatie van reservisten zou rechtvaardigen. Uit de objectieve informatie bij uw administratieve dossier (“Thematisch Ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië” 31.01.2023) blijkt bovendien dat een mobilisatie alleen kan plaatsvinden als Armenië

in staat van oorlog verkeert. Op 24 maart 2021 heeft het Armeense parlement echter de staat van oorlog opgeheven en sindsdien heeft er geen mobilisatie meer plaatsgevonden. Er dient voorts ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. Uw vrees dat er binnenkort een nieuw gewapend conflict zou uitbreken tussen de twee landen is dan ook louter hypothetisch. Bijgevolg kan de vrees die u uit om opgeroepen te worden als reservist in het Armeense leger niet als gegrond worden beschouwd door het Commissariaat-generaal. Wat betreft uw vrees voor uw zonen kan worden opgemerkt dat niets erop wijst dat ze door het vervullen van de militaire dienst in gevechtssituaties terecht zouden komen.”

De Raad treedt de commissaris-generaal bij inzake voormelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen. In deze benadrukt de Raad dat uit het voormelde vooreerst blijkt dat niets erop wijst dat tweede verzoeker als reservist gemobiliseerd zou worden om te gaan vechten (in het grensgebied tussen Armenië en Azerbeidzjan) of dat eerste verzoeker (of één van de andere zonen van tweede verzoeker en verzoekster) door het vervullen van de militaire dienst in gevechtssituaties (in het grensgebied tussen Armenië en Azerbeidzjan) terecht zou(den) komen. Voor zover verzoekers in het verzoekschrift beweren dat het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan opnieuw aan het aanwakken is of terug zal aanwakken, verwijst de Raad dienstig naar het gestelde hieromtrent onder punt 2.3.9.3. van het onderhavig arrest. Dat verzoeker tijdens zijn militaire dienst zal worden blootgesteld aan ernstige aanvallen, mishandelingen en een mislukt defensiebeleid en dat hij hoogstwaarschijnlijk zal worden gevestigd in het grensgebied alwaar zijn leven ernstig zal worden bedreigd, betreffen louter blote beweringen die verzoekers niet weten hard te maken. Daarnaast benadrukt de Raad dat, los hiervan, verzoekers niet aannemelijk maken dat hun situatie valt onder het tweede of derde hierboven vermelde geval waarin een dienstweigeraar als vluchteling kan erkend worden, zoals blijkt uit voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen. Verzoekers brengen in het verzoekschrift niets bij dat hier anders over doet oordelen.

2.3.8.4. Daarnaast kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit verzoekers' verklaringen inzake hun leven (en dat van hun gezin) in België.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Wat betreft uw verklaringen dat u al ongeveer zeven jaar in België bent, dat u de taal spreekt, vrienden hier hebt, naar school bent gegaan, werkt en dat u in Armenië van nul opnieuw zal moeten beginnen (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 5), dient er op gewezen te worden dat ofschoon zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijke aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, deze moeilijkheden geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan uit uw verklaringen in verband hiermee enige intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit afgeleid worden. Zodoende volstaan deze motieven niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concluderen.”

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekers en verzoekster, wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Tenslotte dient er met betrekking tot uw verklaringen dat uw zonen hier naar school gegaan zijn, dat uw jongste zoon de Armeense taal niet voldoende beheerst en dat uw zonen het moeilijk zullen hebben om in Armenië te studeren en te werken (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 26/08/2024, p. 5), op gewezen te worden dat ofschoon zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar hun herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijke aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, deze moeilijkheden geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan uit uw verklaringen in verband hiermee enige intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of de fysieke integriteit van uw zonen afgeleid worden. Zodoende volstaan deze motieven niet om in hoofde van uw zonen een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concluderen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.5. Waar verzoekers in het verzoekschrift menen dat de verwerende partij zich op “*minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden en onjuiste verklaringen*” pint die niet van wezenlijk belang zijn en niet als beslissende factoren zouden mogen gehanteerd worden en dat er *in casu* geen sprake is van fundamentele tegenstrijdigheden waarvan de verwerende partij in de bestreden beslissing(en) melding maakt, benadrukt de Raad dat verzoekers in het voormelde geenszins verweten worden tegenstrijdig of – behoudens wat betreft eerste verzoekers verklaringen inzake het al dan niet hebben van gewetensbezwaren die terecht als vaag en ontoereikend worden beschouwd – vaag te zijn geweest. In weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, werden hun verklaringen wel degelijk afgetoetst aan algemene informatie en wordt – terecht – besloten dat de door hen aangehaalde vrees niet gegrond is. De overige problemen die verzoekers aanhalen houden dan weer geen verband met het concept internationale bescherming. Gelet op het voorgaande, slagen verzoekers er niet in een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het al dan niet voorhanden zijn van bewijsstukken vormt geen (doorslaggevende) overweging in dit besluit.

2.3.8.6. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Armenië.

2.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voorafgaand aan hun vertrek in Armenië zouden hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burgers, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In de bestreden beslissingen wordt inzake de veiligheidssituatie in Armenië op goede gronden het volgende overwogen:

“Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten. **Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt.** Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Masis komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen. Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.**

Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).**”

Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Onder verwijzing naar landeninformatie stellen verzoekers dat er momenteel nog zware vijandelijkheden plaatsvinden tussen Armenië en Azerbeidzjan, dat deze vijandelijkheden verdergaan na de etnische zuivering en exodus van christelijke Armeniërs in Nagorno-Karabach, dat de Azerbeidzjaanse president Ilham Aliyev elke dag dreigt met een gewapend conflict tegen Armenië en dat de spanningen tussen beide landen opnieuw hoog oplopen, ondanks het feit dat de omstreden enclave Nagorno-Karabach volledig is geannexeerd door Azerbeidzjan. Zij voegen hieraan toe dat Armenië na het conflict de 120.000 Armeniërs die in Nagorno-Karabach woonden ontving, dat christelijke Armeniërs etnische zuiveringen vrezden door de islamitische Azeri's en dat deze trend zich in heel Armenië zal voortzetten. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissingen erkend wordt dat er, ondanks het staakt-het-vuren op 10 november 2020, nog steeds schermutselingen gemeld worden, maar dat deze beperkt blijven tot het grensgebied van beide landen. Dat er constant Armeense soldaten in de conflictzone Nagorno-Karabach sterven, betreft een louter blote bewering. Verder stelt de Raad vast dat er in de door verzoekers in hun verzoekschrift aangehaalde informatie enkel gespeculeerd wordt over een mogelijke escalatie. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers eraan voorbijgaan dat de commissaris-generaal tevens heeft gemotiveerd dat zij uit Masis komen, “**een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen**”. Waar verzoekers opperen dat christelijke Armeniërs etnische zuivering vrezden door islamitische Azeri op het volledige Armeense grondgebied, merkt de Raad op dat dit een louter blote beweringen betreft die zij op geen enkele wijze hard maken. Verzoekers maken dan ook niet concreet in welke zin zij heden een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen in verband met de huidige veiligheidssituatie in het grensgebied van Armenië en Azerbeidzjan.

2.3.9.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig werden gehoord bij het

commissariaat-generaal. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. De Raad wijst er verder op dat het evenredigheidsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS